ΕΤΟΣ Β'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 12 Φεβρουαρίου 1889 ΑΡΙΘ. 101

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι
Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν κα' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ μουσικὴ καὶ αἱ γυναῖκες· ἡ φιλαρμονικὴ ἑταιρία. — Ἡ ἐν Μαδαγασκὰρ τελετὴ τοῦ Λουτροῦ. (ὑπὸ κ. Μελπομένης Α. Δημητριάδου).— Θανατηφόρα χειρόκτια (ὑπὸ κ. Μαρίας Α. Μαυρογορδάτου).— Ἐπιστολή. Ἀρχαϊκαὶ μεταμφιέσεις.— Ἡ γυνὴ ἰατρὸς κατὰ τὸν XIX αἰῶνα (ὑπὸ κ. Καρολίνας Σγούλνς).— Αἱ πλαγγόνες καὶ τὰ κοράσια. — Ποικίλα.— Περιεχόμενα τῆς ἱστορίας τῆς γυναικός.— Θέατρον.— Ἀλληλογραφία.— Συμβουλή.— Συνταγή. Ἐπιφυλλίς.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΙΔΡΥΣΙΣ ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Ὡς αἱ γυναῖκες εἶναι φύσει ζωγράφοι, οὕτω εἶναι καὶ φύσει μουσικαί. Τὸ νευρικὸν σύστημα, ὁ κοινωνὸς οὗτος τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου εἶναι παρὰ τῇ γυναικὶ πολὺ μᾶλλον ἀνεπτυγμένον καὶ εὐαίσθητον ἢ παρὰ τῷ ἀνδρί.

Ἐντεῦθεν οἱ ἀρχαῖοι εἰς γυναῖκας ἀπέδιδον τὴν ἐπινόησιν τῶν πλείστων μουσικῶνὀργάνων καὶ τοῦἄσματος. Ἐὰν δὲ ἔθηκαν τὴν τὰ ἄγρια θηρία ἐξημερόνουσαν *λύραν* εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ὀρφέως, τοῦτον ἐθεώρησαν ὡς υἱὸν τῆς μούσης Καλλιόπης, εἰς ἣν ἀπέδιδον μεγίστην μουσικὴν δεινότητα. Εἰς τὴν Κλειὼ δὲ πρὸς τούτοις καίτοι θεὰν τῆς ἱστορίας ἀπέδιδον οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἐπινόησιν τῆς κιθάρας, ὡς εἰς τὴν Εὐτέρπην τὴν τοῦ πλαγιαύλου, εἰς τὴν Μελπομένην τὴν τῶν πολεμικῶν παιάνων καὶ ἐνθουσιωδῶν ᾀσμάτων, εἰς τὴν Πολύμνιαν, τὴν κατ' ἐξοχὴν μοῦσαν τῶν ὕμνων, τὴν ἐπινόησιν τῆς *ἁρμονίας* καὶ εἰς τὴν Τερψιχόρην τὴν τῆς ἅρπας.

Γνωστὸν ἄλλως τυγχάνει ὅτι πᾶσαι αἱ διακριθεῖσαι ποιήτριαι, συνώδευον τὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων των διὰ μουσικῶν ὀργάνων. Ὁ θεῖος Πλάτων οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ἀνατροφὴν ἄνευ μουσικῆς, διϊσχυρίζετο δὲ ὅτι ὁ ἦχος καλῆς μουσικῆς δύναται νὰ ἀναπτύξῃ ἐν τῇ ψυχῇ τὰς μεγαλητέρας ἀρετάς, ὡς τἀνάπαλιν κακὴ μουσικὴ τὴν ποταπότητα καὶ θρασύτητα. Καὶ ὄντως οὐδὲν ἐξηρέθιζε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς σημεῖον ἀπογνώσεως, ὅσον ὅταν ὁ Τιμόθεος ἔψαλλεν αὐτῷ Φρυγικὰ ᾄσματα, ἐνῷ ἡ Λυδικὴ μουσικὴ καθίστα αὐτὸν πρᾶον καὶ γλυκὺν ὡς παιδίον. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ τόσον σκληροκάρδιοι Σπαρτιᾶται ἐμαλάσσοντο διὰ τῆς μουσικῆς, ἀφοῦ ὁ Θέρπανδρος διὰ τῶν ᾀσμάτων του κατηύνασεν, ὡς ἡ ἱστορία ἀναφέρει, στάσιν τινὰ τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ὁ χωλὸς Τυρταῖος ψάλλων ὡδήγει αὐτοὺς μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὰς μάχας.

Μόνον διὰ τῆς μουσικῆς δυνάμεθα, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, νὰ ἀποτυπώσωμεν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τῶν μᾶλλον ἀναισθήτων τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἀπετέλει ὅθεν αὕτη ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀναπόφευκτος δὲ κλάδος πάσης φιλοσοφίας ἐθεωρεῖτο. Ἡ μουσικὴ οὖσα ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐπιστήμη τῆς ἁρμονίας καὶ τάξεως, διαρρυθμίζει τὰ ἤθη καὶ προάγει τὸ καλὸν ἐν πάσῃ τέχνῃ. Τὰ ἐξ αὐτῆς γεννώμενα συναισθήματα ἀνυψοῦσι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς ὑλικῆς πραγματικότητος εἰς σφαίρας ὑψηλάς, ἰδανικωτέρας.

Οἱ Ἰνδοί, οἱ ἀρχαιότατοι τῶν λαῶν, οἵτινες ἐγνώριζον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἅπασαν τὴν κλίμακα τῶν μουσικῶν σημείων, ἀποδίδουσιν ἐπίσης τὴν ἐπινόησιν τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ πρώτου ὀργάνου αὐτῶν *Βίνα* εἰς τὴν θεὰν Σερεσβάτη. Πῶς λοιπὸν αἱ σύγχρονοι Ἑλληνίδες ὑστεροῦμεν τόσον ἐν τῇ θείᾳ ταύτῃ τέχνῃ! Πῶς ἡμεῖς αἱ ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Ἑλικῶνος ζῶσαι, διατελοῦμεν, κατὰ τὸ πολύ, τόσον ἀδαεῖς τῆς μουσικῆς!

Δυστυχῶς ἡ ἀτελὴς ἐκπαίδευσις ἔσχεν ὡς φυσικὴν συνέπειαν τὴν παρ' ἡμῖν παντελῆ σχεδὸν ἀμουσίαν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐπεκράτησεν ἐνταῦθα ἡ συνήθεια τοῦ καταρτισμοῦ γυναικείων σω-

ματείων, ἀναπληρούντων διὰ λήψεως συντόνων μέτρων τὰ ἐκ τῆς ἀτελοῦς ἐκπαιδεύσεως προκύπτοντα κακά, ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὴν μουσικὴν μόρφωσιν ἐκορυφώθη, αἱ πλεῖσται δὲ τῶν παρ' ἡμῖν κυμβαλιστριῶν χάριν πολυτελείας μᾶλλον ἢ ἐκ φιλομουσίας ἐπιδίδονται εἰς μελέτην ὡρισμένων μουσικῶν τεμαχίων.

Ἡ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν κατ' αὐτὰς σύστασις φιλαρμονικῆς ἑταιρίας, ἐν ᾗ καὶ κυρίαι δύνανται νὰ ἐγγραφῶσι τακτικὰ μέλη, θέλει μεγάλως συντελέσει εἰς ἀνύψωσιν τῆς μουσικῆς μορφώσεως παρὰ ταῖς Ἑλληνικαῖς οἰκογενείαις.

Ἡ μουσικὴ ὡς μαλάσσουσα τὴν ψυχὴν θέλει συντελέσει εἰς βελτίωσιν τοῦ ἠθικοῦ βίου καὶ μετρίασιν τοῦ ἐκ τῶν βιαίων παθῶν καὶ ψυχικῶν ὁρμῶν παρ' ἡμῖν ὁσημαίραι μείζονας λαμβάνοντος διαστάσεις ἐγκλήματος, τοῦ φόνου καὶ τῆς αὐτοκτονίας.

Συγγνωσταὶ ἐτυγχάνομεν καὶ ἀνάξιαι μομφῆς, ἐνόσῳ ἐστερούμεθα τῶν μέσων πρὸς μουσικὴν μόρφωσιν. Ἡ περαιτέρω ὅμως ἐμμονὴ ἡμῶν εἰς τὴν ἀμουσίαν δύναται νὰ θεωρηθῇ λίαν ὀρθῶς ἀναισθησία, πόρωσις ψυχῆς καὶ ἀκνηρία πνεύματος. Μὴ λησμονῶμεν τὴν θαυμασίαν τοῦ Σαικσπήρου ἰδέαν, καθ' ἣν «*πᾶς ἄνθρωπος μὴ αἰσθανόμενος ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν Μουσικὴν καὶ μὴ συγκινούμενος ὑπὸ τῆς ἁρμονίας εἶναι ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ προδοσίαν, ἀδικίαν καὶ πᾶν ἔγκλημα. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ εἶναι νεκροί, ψυχροὶ καὶ σκοτεινοὶ ὡς ἡ νύξ. Μὲ ἐμπιστεύησθε ποτὲ εἰς τοιοῦτον ἄνθρωπον*».

Δὲν ἐνοοῦμεν διατί ἐθεωρήθη παρ' ἡμῖν ὡς μόνη μουσικὴ μόρφωσις διὰ τὴν γυναῖκα ἡ ἐκμάθησις τοῦ κλειδοκυμβάλου, οὗ ἡ ἀπόκτησις τίσῳ δαπανηρὰ καὶ μὴ προσιτὴ εἰς πᾶν βαλάντιον. Καὶ ἡ κιθάρα καὶ ὁ αὐλὸς καὶ ἡ ἄρπα καὶ ὁ πλαγίαυλος καὶ τὸ τετράχορδον καὶ πᾶν ἐν γένει ὄργανον εἶναι κατάλληλον εἰς μουσικὴν μόρφωσιν τῆς γυναικὸς ὡς καὶ τοῦ ἀνδρός. Παγκόσμιον χαίρουσι φήμην αἱ διάσημοι βιολίστριαι ἀδελφαὶ Μιλανόλλη ὡς καὶ ἡ ἔξοχος καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπαν ἁρπίστρια δεσποινὶς Βερτράνδου. Ὡς πρὸς τὸ ἆσμα δὲ ἡ Ραχήλ, ἡ Πάτη καὶ τόσαι ἄλλαι σύγχρονοι ἐξοχότητες ἐδοξάσθησαν πολλῷ πλέον καὶ τῶν διασήμων συνθετριῶν κ. κ. Βερτέν, Πουζέ, Ζακέ, Δαντέ, Ἀράγκω κ. λ.

Ἡ ἐκμάθησις τῆς φωνητικῆς μουσικῆς ἀποβήσεται ἐπὶ μᾶλλον ὀλιγοδάπανος, ἐὰν ἡ ἱδρυομένη φιλαρμονικὴ ἑταιρία τύχῃ τῆς δεούσης ὑποστηρίξεως παρὰ τῶν κυριῶν ἰδίᾳ, αἵτινες τόσον ὀλίγας ἐνασχολήσεις ἔχουσι. Ἡ κόρη τοῦ λαοῦ ἔχει μεγίστην ἀνάγκην μουσικῆς μορφώσεως, ἥτις συντελεῖ εἰς ἐξευγενισμὸν τῆς ψυχῆς αὐτῆς καὶ διάχυσιν θείας γαλήνης ἐν τῷ πενιχρῷ αὐτῆς οἴκῳ. Γυνὴ μουσικὸς εὐκόλως καταπραΰνει καὶ μαλάσσει τὰς ἀγρίας ὁρμὰς τοῦ ἀνδρός. Γυνὴ μουσικός, ὅσον πτωχὴ καὶ δυστυχὴς κἂν ᾖ, ἀνατρέφει τὰ τέκνα της μετὰ τρυφερότητος καὶ στοργῆς, διότι ἡ μουσικὴ ἐξευγενίζει τὴν ψυχὴν καὶ κάμνει αὐτὴν νὰ λησμονῇ τὰς ὑλικὰς τοῦ βίου στερήσεις.

Ἡ κ. Στάελ ἥτις ὑπῆρξε ὁρίστη μουσικός, λέγει που «*Ἡ μουσικὴ εἶναι τόσον μεγάλη ἠθοποιὸς καὶ ἀπόλαυσις, ὥστε ἡ ψυχὴ σὺν τῇ συναισθήσει ἀφάτου χαρᾶς καταλαμβάνεται ὑπὸ γλυκείας μελαγχολίας, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν δὲ ταύτην καὶ ὁ ποταπώτερος τῶν ἀνθρώπων αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἱκανὸν διὰ τὰς εὐγενεστέρας πράξεις. Ὑπ' αὐτῆς συνοδευόμενός τις μεταβαίνει καὶ εἰς τὸν Ἅδην αὐτὸν μετ' ἐνθουσιασμοῦ*».

Ἐν τῷ καθαρτηρίῳ του ὁ Δάντης συναντᾷ ἕνα τῶν διασημοτέρων ἀοιδῶν τῆς ἐποχῆς του, ὃν παρακαλεῖ νὰ μέλψῃ ἓν τῶν θαυμασίων ἀσμάτων του. Μόλις οὗτος ἄρχεται ᾄδων αἱ ψυχαὶ πᾶσαι συναθροίζονται εἰς τὸν περίβολον τοῦτον, οὐδόλως δ' ἀπομακρύνονται μεθ' ὅλας τὰς ἀπειλὰς τοῦ φύλακός των.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται ὅτι ἡ μουσικὴ δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς πολυτέλεια ἐν τῇ ἀνατροφῇ, ἀλλ' ἐπίσης ἀναγκαία εἰς τὴν πλουσίαν καὶ τὴν πτωχὴν, εἰς τὴν ἐξευγενισμένην καὶ χωρικήν. Ἐὰν τὰ γράμματα εἶναι τροφὴ τοῦ πνεύματος, ἡ μουσικὴ εἶναι ἡ ἀληθὴς τροφὴ τῆς ψυχῆς. Ἀποδεδειγμένον δὲ τυγχάνει ὅτι ψυχὴ ὑγιὴς τίθεται εἰς ἀνωτέραν μοῖραν πνεύματος ὑγιοῦς, ὅτι ψυχὴ ὑγιὴς ἐργάζεται πάντοτε ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐνῷ πνεῦμα μόνον ὑγιὲς ἐργάζεται συνεχέστατα καὶ εἰς βλάβην αὐτῆς.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΛΟΥΤΡΟΥ ΕΝ ΜΑΓΑΔΑΣΚΑΡ

Ἤθη καὶ Ἔθιμα.

Πᾶς τόπος ἔχει τὰς συνηθείας του, τοὺς ἁγίους του, τὰς ἐθνικὰς ἑορτάς του. Δὲν δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς βάρβαρος λαός, ὁ κατανοήσας ὅτι ἡ καθαριότης εἶναι ἡ βάσις τῆς εὐζωΐας παντὸς ἔθνους καὶ καθιερώσας ἐπίσημον ἐθνικὴν τελετὴν ὑπὲρ τῆς καθαριότητος.

Ἀνὰ πᾶσαν πόλιν ἢ χωρίον τῆς Μαγαδασκάρης τελεῖται κατὰ τὴν 22 Νοεμβρίου ἡ *Ἑορτὴ τοῦ Λουτροῦ* εἰς ἣν μετέχουσι πᾶσαι αἱ ἀρχαί. Ἐν τῇ πρωτευούσῃ δὲ Ταναρίβα, ἡ ἑορτὴ αὕτη ἔχει ὡς τελετάρχην τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα τὴν βασίλισσαν, τὴν καὶ ἱδρύτριαν τῆς ἑορτῆς. Ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τῆς ἡμέρας ἐκείνης αἱ μουσικαὶ παιανίζουσι τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης εἰς τὸ βασιλικὸν λουτρόν, τὸ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς τελετῆς κατασκευασθέν, παρατάσσεται ὁ στρατός. Ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ἔχει τὸ γενικὸν πρόσταγμα. Αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ κεκλημένοι μεταβαίνουσι διὰ μέσου τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ λουτροῦ, εἶδος προνάου. Τούτοις ἕπονται αὐλικοὶ καὶ διάφοροι ἄρχοντες τοῦ κράτους, μεταφέροντες ἐν ἀργυραῖς ἱδρύαις τὸ διὰ τὸ λουτρὸν τῆς βασιλίσσης ὕδωρ, ἄλλοι δὲ πολύτιμα καὶ ἀρωματικὰ ξύλα πρὸς θέρμανσιν τοῦ ὕδατος. Εὐγενεῖς δέσποιναι φέρουσιν ἐπὶ χρυσῶν κανίστρων δι' ἀνθέων κεκαλυμμένων τὴν βασιλικὴν στολὴν τοῦ λουτροῦ. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ προνάου ἵδρυται εἶδος βωμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνάπτεται θερμὴ καὶ ἀρωματικὴ πυρά, ἐντὸς δὲ χρυσοῦ λέβητος θερμαίνεται τὸ διὰ τὸ βασιλικὸν λουτρὸν μετενεχθὲν ὕδωρ.

Ὁ χρυσοῦς θρόνος τῆς βασιλίσσης ὑψοῦται ἀπέναντι τοῦ βωμοῦ, φέρων τὰ βασιλικὰ σύμβολα. Ἡ βασίλισσα περιβεβλημένη τὸ βασιλικὸν στέμμα καὶ ἅπαντα τὰ τῆς ἐξουσίας σήματα ἵσταται ἐπὶ τοῦ θρόνου, περὶ αὐτὴν δὲ αἱ κυρίαι τῆς τιμῆς καὶ οἱ αὐλικοί.

Ὅταν τὸ ὕδωρ ἄρχεται κοχλάζον, τῇ διαταγῇ τοῦ ὑπουργοῦ Ρανιλαιαριβόνη ὁ στρατὸς παρουσιάζει τὰ ὅπλα καὶ ἡ βασίλισσα κατέρχεται τοῦ θρόνου καὶ ἵσταται παρὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ βωμοῦ. Πάντες οἱ παριστάμενοι γονυπετοῦσι καὶ ὕμνος θρησκευτικὸς ψάλλεται μετὰ κατανύξεως. Μετὰ τοῦτο ἡ βασίλισσα ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν κυριῶν μεταβαίνει εἰς τὸν ἴδιόν λουτρῶνα της, οὗ αἱ θύραι κλείονται, διὰ πλουσίων ἐκ βελούδου καὶ χρυσοῦ παραπετασμάτων. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν 21 κανονιοβολισμοὶ ἀγγέλλουσιν εἰς τὸν λαὸν τὴν ἐν τῷ λουτρῷ εἴσοδον τῆς βασιλίσσης, ἤτοι τὸ ἐπίσημον τῆς τελετῆς γεγονός.

Μετὰ ἕν τέταρτον ἡ βασίλισσα ἐπιφαίνεται μεταξὺ τῶν παραπετασμάτων, φέρουσα ἐσθῆτα ἐκ βελούδου χρώματος ζωηροῦ ἐρυθροῦ μετὰ χρυσῶν τριχάπτων, τὸ στέμμα ἐπὶ κεφαλῆς, περὶ τὸν λαιμὸν δὲ πολύτιμον ἐξ ἀδαμάντων περιδέραιον. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς φέρει κέρας βοὸς περατούμενον εἰς χρυσοῦν κρίκον καὶ περιέχον ἐκ τοῦ λουτροῦ της ὕδωρ, ὅπερ θεωρεῖται ἡγιασμένον. Συνοδευομένη δὲ ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν διασχίζει τὸν πρόναον ῥαντίζουσα τοὺς παρισταμένους διὰ τοῦ ὕδατος καὶ χαιρετωμένη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ διὰ κανονιοβολισμῶν. Μετὰ ταῦτα ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου θέσιν της, ὅτε οἱ πρίγκηπες καὶ λοιποὶ εὐγενεῖς προσέρχονται, ἵνα ἀσπασθῶσι τὴν δεξιάν της καὶ προσφέρωσι τὰ «*χαζιρὰ*» μετὰ τῶν εὐχῶν των ὑπὲρ τῆς μακροβιότητος αὐτῆς. Μετὰ τὸ χειροφίλημα τοῦτο ὁ Πρωθυπουργὸς ἐν ὀνόματι τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ προσφωνεῖ τὴν βασίλισσαν, εὐχόμενος, ὅπως ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν ζήσῃ καὶ ἑορτάσῃ τὴν «*Φαντροάνα*» τετετὴν τοῦ λουτροῦ.

Μελπομένη Α. Δημητριάδου.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΧΕΙΡΟΚΤΙΑ ΣΑΣ

Ὁ συρμὸς ἔχει βεβαίως τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς του ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, ἔχει ὅμως ἐνίοτε καὶ παραλογισμούς, πολλὰ συνεπαγομένους τὰ κακὰ καὶ τὰ ἀκατάληπτα. Ἐνῷ αἴφνης ἐπιβάλλει πρὸς τὰς κυρίας νὰ ἐκθέτωσι τὰς ὠμοπλάτας των τορνευτάς, λευκὰς ἢ μὴ εἰς τὰ ἀδιάκριτα τῶν ξένων ὄμματα, ὑπὸ τὸ ἄπλετον μάλιστα φῶς ἀπείρων πολυφώτων, ἀπαγορεύει ρητῶς αὐταῖς νὰ ἐκθέτωσιν εἰς τὰ αὐτὰ ὄμματα τὴν γυμνότητα τῶν χειρῶν των. Καὶ οἱ ἄνδρες δὲ αὐτοὶ ἔτι ὑποβάλλονται εἰς τὴν ρητὴν ταύτην τοῦ συρμοῦ διάταξιν, ἣν οὗτος δικαιολογεῖ διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι, γυμναὶ χεῖρες ἐν χορευτικῇ ἑσπερίδι δύνανται ὡς ἐκ τοῦ ἱδρῶτος νὰ ρυπάνωσι τὰς ἀνοικτοχρόους τῶν χορευτριῶν ἐσθῆτας.

Ὑπάρχουσι μάλιστα φανατικοὶ τῆς ἀριστοκρατίας καὶ κομψοπρεπείας ὀπαδοί, οἵτινες διὰ μίαν ἑσπερίδα ἐναλλάσσουσι 5—6 ζεύγη χειροκτίων, ὡς ὑπάρχουσι καὶ κυρίαι αἵτινες διὰ χειρόκτια τοῦ ἔτους δαπανῶσιν ὑπὲρ τὰς 500 δραχ.

Ἡμεῖς βεβαίως δὲν ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ ἐπενέγκωμεν τροποποιήσεις ἐπὶ τῆς καθιερωθείσης ταύτης συνηθείας, οὐχ ἧττον ἐπειδὴ τὸ ἔνδυμα τοῦτο τῆς χειρὸς ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς περιβολῆς ἡμῶν, καὶ ἐπειδὴ ἡ καλὴ ἢ κακὴ ποιότης ἢ χρῆσις αὐτοῦ σπουδαιοτάτας συνεπάγεται συνεπείας διὰ τὴν καθόλου ὑγείαν τῆς γυναικός, προβαίνομεν εἰς μελέτην τῶν κατὰ τὸ χειρόκτιον, δημοσιευθείσης ἤδη ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ χειροκτίου.

Καὶ πρῶτον ἐὰν ἐξετάσῃ τις τὸ χειρόκτιον ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀληθοῦς χρησιμότητός του, θέλει πεισθῇ ὅτι τὰ τρία τέταρτα τῶν χειροκτιοφόρων χειρῶν ὤφειλον νὰ μένωσι γυμναί. Ἀνάγκη μαλλίνων καὶ θερμῶν χειροκτίων παρουσιάζεται μόνον τὸν χειμῶνα, ὅτε δι' αὐτῶν αἱ χεῖρες προφυλάσσονται ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὑπὸ τῶν χιονιστρῶν.

Ἀλλὰ νὰ δεσμεύῃ τις τὰς χεῖράς του ἐν ὥρᾳ θέρους ἐντὸς πεντεδακτύλων βυρσίνων στενῶν θηκῶν καὶ μάλιστα ἀνὴρ ἢ γυνὴ μὴ συνοψίζοντες ἐν τῷ συρμῷ καὶ τῇ καλλονῇ τὴν ἀποστολήν των, εἶναι τόσῳ ἀσύγγνωστον, ὅσῳ καὶ ἐπιβλαβές.

Ἐννοεῖ τις τὴν χρῆσιν τῶν χειροκτίων διὰ τὸν ἀξιωματικόν, καθ' ἣν στιγμὴν χειρίζεται τὸ ὅπλον ἢ τὸ ξίφος, ὅτε ἡ ἄμεσος ἐπαφὴ τῆς χειρὸς μετὰ τοῦ μετάλλου ἠδύνατο νὰ ἀναπτύξῃ ὑπερβολικὴν θερμότητα. Ἐννοεῖ τὴν χρῆσιν τῶν χειροκτίων διὰ τὰς κομψευομένας κυρίας καὶ δεσποινίδας, αἵτινες προφυλάττουσι τὴν εὐαίσθητον καὶ λεπτὴν ἐπιδερμίδα των ἀπὸ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀτμοσφαίρας, ἢ ἀπὸ τὰς ἀδιακρίτους ἡλιακὰς ἀκτῖνας καὶ πάλιν ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅπως τὰ χειρόκτια ταῦτα μὴ ὦσιν οὔτε στενὰ, οὔτε δηλητηριώδη.

Καὶ δὲν εὑρισκόμεθα μὲν σήμερον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, καθ' ἣν ἡ τρομερὰ ἐκείνη ἄνασσα ἀπηλλάσσετο τῶν ὀχληρῶν ἐχθρῶν της διὰ δηλητηριασμένων χειροκτίων, ἀλλὰ ὁ ἐν τῇ βιομηχανίᾳ συναγωνισμὸς ἐπιτρέπει εἰς τὸν σκυτοτόμον τὴν χρῆσιν τῶν εὐθυνοτάτων χημικῶν σκευασιῶν πρὸς ἐπεξεργασίαν τῶν δερμάτων. Ἀπεδείχθη δὲ ὅτι οὐδὲν λεπτύνει μᾶλλον ἀδαπάνως καὶ ἐντελῶς τὰ δέρματα, ὅσον ἡ δηλητηριώδης σκευασία, ἀπαραλλάκτως ὡς τὰ εὐθυνότερα πρὸς χρωματισμὸν αὐτῶν χρώματα εἰσὶ τὰ ἐνέχοντα μεγίστην δόσιν δηλητηρίου. Εἰς ἐπίρρωσιν τῶν ἀνωτέρω ἔρχεται ὁ προσφάτως ἐπισυμβὰς θάνατος Ἰσπανίδος κυρίας, ἥτις φέρουσα ἐλαφρὰν ἀμυχὴν εἰς τὴν χεῖρα, ἐξῆλθεν εἰς περίπατον χειροκτιοφοροῦσα ὡς πάντοτε.

Δυστυχῶς ἡ κυρία αὕτη ὡς πολλαὶ τῶν ἡμετέρων ἐσυνείθιζε νὰ φέρῃ πάντοτε στενότατα χειρόκτια. Ἐπιστρέψασα ἐκ τοῦ περιπάτου ἠσθάνθη φοβεροὺς πόνους εἰς τὴν χεῖρα, ἥτις βαθμηδὸν ἐξωδήθη εἰς σημεῖον παρέχον ἀνησυχίας. Ὁ ἰατρὸς προσκληθεὶς ὅτε πλέον καὶ ὁλόκληρος ὁ βραχίων τῆς πασχούσης ἦν ἐξοιδημένος, ἐπείσθη ὅτι μόνον δραστικὸν δηλητήριον, εἰσδύσαν δι' αἰνέσεων εἰς τὴν πάσχουσαν χεῖρα ἤθελεν ἐπενέγκει τὴν τόσῳ ταχέως ἀναπτυχθεῖσαν φλόγωσιν. Ἡ κυρία διεμαρτύρετο κατὰ τῆς γνώμης τοῦ ἰατροῦ, ὅτε οὗτος παρετήρησε τὴν ἐπὶ τοῦ δακτύλου διὰ βελόνης γενομένην ἀμυχήν. Πεισθεὶς δὲ ὅτι ἡ βελόνη δὲν ἦτο δηλητηριασμένη προέβη εἰς χημικὴν ἀνάλυσιν τῶν χειροκτίων. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης ἀπεδείχθη ὅτι τὰ χειρόκτια περιεῖχον δόσιν στρυχνοειδοῦς δηλητηρίου ἱκανήν, ὅπως δηλητηριάσῃ ἄνθρωπον.

Καὶ ὄντως ἡ δυστυχὴς γυνὴ ὤφειλε ἢ νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὴν ἀποκοπὴν τοῦ βραχίονος ἢ νὰ ἀποθάνῃ. Δυστυχῶς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ στερηθῇ τῆς ὡραίας χειρός της καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐστερήθη τῆς ζωῆς.

Ἀπὸ τοῦ δυστυχήματος τούτου οἱ ἐπιστήμονες ἐπεδόθησαν εἰς ἐξέτασιν τῶν διαφόρων δερματίνων χειροκτίων, συνεπείᾳ δὲ πειραμάτων ἀπεδείχθη, ὅτι, πλὴν τοῦ κινδύνου τοῦ δηλη-

τηρίου, ὑπάρχει καὶ ὁ κίνδυνος τῆς μεταδόσεως μολυσματικῶν ἀσθενειῶν τῶν ζώων, ὧν τὸ δέρμα χρησιμεύει εἰς κατασκευὴν χειροκτίων.

Χωρὶς λοιπόν, κυρίαι μου, νὰ ἐπικαλεσθῶμεν οἰκονομολογικὰ ἐπιχειρήματα, ὅπως σᾶς πείσωμεν ὅτι ἡ μεγάλη χρῆσις τῶν δερματίνων χειροκτίων εἶναι ἐπιβλαβής, σᾶς γνωρίζομεν ὅτι, ἐὰν ὁ συρμὸς σᾶς ἐπιβάλλῃ τὴν συνεχῆ χρῆσιν ἡ ἀναλλαγὴν αὐτῶν, ἡ ὑγιεινὴ ἀπαγορεύει αὐστηρῶς τὰς ὑπηρεσίας τῶν παραμορφούντων τὰς ὡραίας χεῖρας σας βυρσίνων τούτων θηκῶν, ἐνόσῳ αὗται εἶναι στεναί, ὥστε νὰ καταστρέφωσι καὶ παραμορφῶσι τὴν χεῖρα διὰ τῆς παρακωλύσεως τῆς κυκλοφορίας τοῦ φλεβικοῦ αἵματος, καὶ ἐνόσῳ αἱ χεῖρες σας δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀπηλλαγμέναι πάσης πληγῆς, ἀμυχῆς, ἐξανθίσματος ἢ ξεπαγιάσματος.

Μαρία Α. Μαυρογορδάτου.

Ἐν **Ἀθήναις,** τῇ 6 Φεβρουαρίου 1889.

Φίλη Κυρία!

Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς ἀξιολόγου ὑμῶν Ἐφημερίδος ἀνέγνων μετ' ἐνδιαφέροντος διάφορον, ἐν ᾧ ποιουμένη λόγον περὶ τῆς ἐν τῷ Ἰλίου Μελάθρῳ δοθείσης χοροημερίδος, ἐκφράζετε τὴν ἰδέαν καὶ τὴν εὐχήν, ὅπως αἱ κεκλημέναι ἐκεῖ δεσποινίδες ἐνδυμασίας ἀρχαίας ἑλληνικάς. Περὶ τούτου συμφωνῶ ὑμῖν πληρέστατα, ἀσπαζομένη καθ' ὅλα τὴν φιλάρχαιον ὑμῶν ἰδέαν· πιστεύω δὲ ὅτι καὶ πολλαὶ ἐκ τῶν κεκλημένων δὲν θὰ ἀπέκρουον τὴν ἰδέαν ταύτην τοῦ ἀρχαιοτρόπου μεταμφιασμοῦ, ἂν ἐλάμβανε τὴν πρωτοβουλίαν ἡ κ. Σχλίεμαν, οὕτω δὲ αἱ χοροημερίδες αὐτῆς θὰ εἶχον, οὕτως εἰπεῖν, χαρακτῆρα ἀρχαιοπρεπῆ. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσον κατορθωτὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει, ὅσον λαμπρὸν φαίνεται ἐν τῇ ἐπινοίᾳ. Διότι διὰ μὲν τὰς δεσποινίδας καὶ δεσποίνας δὲν θὰ ἦτο ἴσως τοῦτο δύσκολον, θὰ συνετέλει μάλιστα, ἵνα αὐξήσῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν φυσικὴν αὐτῶν χάριν καὶ ὡραιότητα, αἱ δὲ ἐν τῷ Ἰλίου Μελάθρῳ χοροημερίδες θὰ παρίστων ἕνεκα τούτου ὡραῖόν τι καὶ πρωτότυπον, ὡς λέγετε. Ἀλλὰ πῶς ἤθελε συμβιβασθῇ ἡ ἀρχαϊκὴ αὕτη μεταμφίεσις τῶν κυριῶν μὲ τὰς τοῦ νεωτέρου συρμοῦ χελιδονουρὰς τῶν κυρίων ἢ καὶ μὲ τὴν συνήθη αὐτῶν ἐνδυμασίαν; ἐκτὸς ἐὰν εὐχαρίστως ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ οἱ κύριοι θὰ ὑπεβάλλοντο εἰς τὸν ἀρχαϊκὸν μεταμφιεσμόν, φέροντες χιτῶνας καὶ χλαμύδας, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς ἂν οὐχὶ περικεφαλαίας καὶ κράνη, πρὸ τῆς θέας τῶν ὁποίων ὡς τρήρωνες πέλειαι θὰ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν αἱ δεσποινίδες μας, ἀλλὰ τοὺς λεγομένους, ἐφηβικοὺς πετάσους. Ὡς βλέπετε λοιπόν, φίλη Κυρία, ὅσον ὡραία καὶ πρωτότυπος εἶναι ἡ ἰδέα τοῦ ἀρχαϊκοῦ μεταμφιεσμοῦ εἰς τὰς διδομένας χοροημερίδας τόσον ἡ πραγματοποίησις αὐτῆς προσκρούει κατὰ δυσχερειῶν, τὰς ὁποίας εἶναι ἀδύνατον νὰ παρακάμψῃ τις ἐνώπιον τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ νεωτέρου συρμοῦ.

Συνδρομήτρια.

ΑΙ ΑΡΧΑΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΕΙΣ

Συνεπείᾳ τοῦ διαφορίδιου, ὅπερ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» περὶ τῶν χοροημερίδων τῆς κ. Σχλίεμαν καὶ τῆς εὐχῆς τῆς ἐν αὐταῖς παραστάσεως τῶν κυριῶν μὲ ἐνδυμασίας ἀρχαίας Ἑλληνικάς, ἐλάβομεν τὴν ἄνωθι ἐπιστολὴν παρὰ *γνωστοτάτης συνδρομητρίας* ἡμῶν.

Τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἡ ἄνω κυρία δεικνύει πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς παρ' ἡμῶν ριφθείσης ἰδέας ταύτης, δίδωσιν ἡμῖν τὸ θάρρος νὰ κατέλθωμεν εἰς μικρὰν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ ἀνδρικοῦ μεταμφιεσμοῦ, ἂν δ' οὐχὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐπιτύχωμέν τι, προδιαθέσωμεν τοὐλάχιστον τὸ κοινόν, ὅτι ἐν ταῖς ἐσπερίσι τῶν μετεμφιεσμένων ἐν γένει, δύνανται οἱ κύριοι νὰ περιβάλωνται τὰς στολὰς τῶν προγόνων των, ἡρώων τοῦ ξίφους καὶ τῆς μεγαλοφυΐας, ἀντὶ τῶν Ἀρλεκίνων, **Pierrot** καὶ ἱπποτῶν τῶν αἰθουσῶν καὶ τῶν ἀντιθαλάμων τοῦ 17ου αἰῶνος.

Καὶ ἐν πρώτοις δὲν ἐνοοῦμεν πῶς θὰ δυσκολευθῶσιν οἱ εἰς τὸν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τῆς κ. Ψύχα, δοθέντα χορὸν **Calicot** κατορθώσαντες κύριοι νὰ μεταμφιεσθῶσιν δι' ἀμφιέσεων ἐν **Calicot**, πῶς θὰ δυσκολευθῶσι νὰ εὕρωσιν ἐνδυμασίας ἀρχαίας Ἑλληνικάς, καταλλήλους διὰ χορόν, ἀφοῦ τόσον πλουσία εἰς στολὰς καὶ περιβλήματα τυγχάνει ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐνδυμασία.

Πλὴν τῶν *χιτώνων χειριδωτῶν ἢ ἀμφιμασχάλων καὶ χλαμύδων*, ἃς ἀναφέρει ἡ ἄνω ἐπιστολὴ οἱ ἀρχαῖοι ἔφερον χαριεστάτας *ἐξωμίδας*, ἔνδυμα ἐπιτήδειον εἰς πᾶσαν κίνησιν, ὅθεν καὶ καταλληλότατον διὰ χορόν, καὶ χιτωνίσκους καὶ ἱμάτια καὶ τριβώνια καὶ διφθέρας μετ' ἐπικράνων καὶ σισύρας καὶ παντοῖα ἤδη κομψά τε πλούσια καὶ εὔκοσμα, ἅτινα ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης δύνανται νὰ ἀναπληρώσωσι τὰς μελαίνας πτέρυγας τοῦ γελοίου τῆς ἐθιμοταξίας ἀνδρικοῦ ἐνδύματος. Καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των δὲ ἠδύναντο νὰ φέρωσι πλὴν τοῦ *κράνους* καὶ τῆς *περικεφαλαίας* καὶ *κυνᾶς* ἐκ δέρματος σισυρωτοῦ καὶ *πίλους* σχήματος κωνοειδοῦς, ἢ τὸν *φρύγιον πῖλον*, ὃν ἔφερε πάντοτε ὁ ὡραῖος Πάρις. Διατὶ δὲ ὄχι καὶ τοὺς *ἐφηβικοὺς πετάσους*, τὸ χαριέστατον τοῦτο κάλυμμα, ἰδίᾳ δὲ τοὺς μετὰ τεσσάρων τοξοειδῶν ἐντομῶν, ὡς ἐκείνους οὓς φέρουσιν οἱ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Παρθενῶνος ἔφιπποι ἔφηβοι.

Ἄλλως τε οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὡς γνωστόν, ἀσκεπεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, τὴν κεφαλὴν ἔμενον καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου ὁπόθεν καὶ πάντα σχεδὸν τὰ ἀνδρικὰ ἀγαλματα ἀσκεπῆ ἔχουσι τὴν κεφαλήν.

Δὲν βλέπομεν λοιπὸν τὰς δυσχερείας, ἃς ὀφείλει νὰ παρακάμψῃ τις πρὸς ἐπίτευξιν του ἀρχαϊκοῦ μεταμφιασμοῦ, ὅστις ἄλλως τε ὡς πάντες οἱ μεταμφιεσμοὶ εἰς οὐδεμίαν ἀπαίτησιν νεωτέρου συρμοῦ δύναται νὰ ὑποβληθῇ.

Καὶ ἀδαπάνως δέ τινες τῶν κυρίων χορευτῶν ἠδύναντο νὰ προμηθευθῶσιν ἀρχαίας Ἑλληνικὰς στολάς, δανειζόμενοι τοιαύτας καὶ παρὰ τοῦ ἐνταῦθα Δραματικοῦ Συλλόγου, καὶ παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπίων, ἥτις ἐπὶ τῇ παραστάσει τῆς Ἀντιγόνης ἱκανὰς στολὰς παρεσκεύασε. Τὰ ὀλίγα ταῦτα πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ πραγματοποιησίμου τῆς ἰδέας ἡμῶν, καί τοι ἐνδομύχως θὰ ἐποθοῦμεν νὰ ἐβλέπομεν τὴν νεολαίαν τῆς πρωτευούσης ἀξίαν μᾶλλον τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τοῦ ψυχικοῦ σθένους τῶν ἀθανάτων ἐκείνων ἀνδρῶν, ἢ εἰσώρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν περιβαλλομένους πρὸς ὡρισμένον σκοπὸν καὶ διασκεδάσεως χάριν τὴν ποιητικωτάτην καὶ κλασικὴν ἐκείνων περιβολήν.

Περαίνουσαι τὰς περὶ μεταμφιέσεως ὀλίγας ταύτας λέξεις παρατηροῦμεν πρὸς τὰς κ. κ. συνδρομητρίας, αἵτινες μᾶς ἐρωτῶσι πῶς δύναται νὰ μετεμφιεσθῇ τις εἰς θῆλυν τέττιγα, εἰς διάβολον καὶ εἰς διακόνισσαν, ὅτι ταῦτα εἶναι ὅλως ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν. Προσθέτομεν ὅμως ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ παράσχωμεν αὐταῖς ὡρισμένας πληροφορίας, ἐὰν ἐρωτώμεθα πῶς μεταμφιέζεται τις εἰς *Ψαριανὴν*, *Μεγαρίδα*, *Κρῆσσαν χωρικὴν* ἢ *Ἀνατολίτιδα*.

Τοῦτο μόνον ἐννοοῦμεν ὅτι κακῶς ἐξήγησαν περιοδικὸν ἴσως συρμοῦ, ἐνῷ γίνεται λόγος περὶ μεταμφιεσμοῦ εἰς τέττιγα. Καθ' ἡμᾶς τέττιξ θῆλυς σημαίνει κόρην ἀμέριμνον, περιφερομένην ἀνὰ τὰς ὁδούς, ψάλλουσαν τῇ συνοδείᾳ μουσικοῦ τινος ὀργάνου, καὶ δαπανῶσαν ἐν εὐθυμίᾳ πᾶν ὅ,τι εἰσπράττει, χωρὶς ποσῶς νὰ μεριμνᾷ διὰ τὸ μέλλον. Εἰκόνα *διαβόλου* δίδει ὁ **Goethe** εἰς τὸν **Faust**. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ἀνήρ. Διὰ γυναῖκα ἴσως ἐσθὴς μέλαινα κοντὴ ἐκ πολλῶν στρωμάτων τουλίου, μὲ μικροὺς ἐξ ἐρυθροῦ χάρτου κομμένους διαβολίσκους καὶ ἐσπαρμένους ἐπὶ τοῦ ὅλου ἐνδύματος, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ ἐρυθροῦν περικάλυμμα μετὰ τῶν ἀναλόγων διὰ τὴν περίστασιν παραρτημάτων. Ἡ διακόνισσα ἁπλῆν μέλαιναν ἐσθῆτα ἐζωσμένην διὰ σχοινίου, καὶ μέλανα πέπλον.

Η ΓΥΝΗ ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ XIX ΑΙΩΝΑ

Ἱστορικὴ ἄποψις.

[Συνέχειαν ἴδε ἀρθ. 99]

Τὴν 30ην Ἰουλίου 1888 ἡ κ. Τκατσὲρ ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων φοιτητριῶν τῆς ἰατρικῆς τοῦ Πανεπιστημείου Μομπελιὲ ὑπέστη μετ' ἐπιτυχίας τὰς διπλωματικὰς αὐτῆς ἐξετάσεις, λαβοῦσα ὡς θέμα «Μελέτην ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τῶν ἐργατῶν ἐν Ρωσσίᾳ.»

Ἡ κυρία αὕτη ἦν γνωστὴ ἀπὸ τοῦ 1884 διὰ τὰς ὑπηρεσίας, ἃς παρέσχε ἐν Ἄρλῃ κατὰ τὴν τότε χολερικὴν ἐπιδημίαν. Καίτοι νεωτάτη καὶ ὡραία οὐδόλως ἐφείσθη τῆς ζωῆς, καταταχθεῖσα δὲ ἐν τῷ αὐτόσε νοσοκομείῳ ὡς δόκιμος, ἐξετέλεσε τὰ ἰατρικὰ καθήκοντά της μετὰ θαυμαστῆς αὐταπαρνήσεως. Ὁ νομάρχης τῆς περιφερείας «**Bouches-du-Rhône**» συνεπεία τῶν ἐκθέσεων τῶν ἰατρῶν τοῦ νοσοκομείου καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν κατοίκων τῆς Ἄρλης ἀπένειμεν αὐτῇ μετὰ τὴν ἐπιδημίαν ἀργυροῦν μετάλλιον ά. τάξεως.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπιδημίας μετέβη εἰς Νεάπολιν μετὰ τῶν καθηγητῶν Σεμόλα καὶ Φάτσιο ὡς δόκιμος τοῦ *Λευκοῦ Σταυροῦ*, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἐν Νεαπόλει ἐπιδημία εὑρίσκετο εἰς τὴν μεγαλητέραν αὐτῆς ἔντασιν.

Προκαλέσασα δὲ καὶ αὐτόσε τὸν θαυμασμὸν πάντων, ὅσοι τὴν ἐγνώρισαν, ἐπέστρεψε μετὰ ἕνα μῆνα ὅτε ἡ ἐπιδημία εὑρίσκετο εἰς μεγίστην ὕφεσιν. Ἐδημοσίευσε δὲ πάραυτα ἐν ταῖς στήλαις τῆς «*Μεγάλης Ἐφημερίδος τῶν ἰατρικῶν ἐπιστημῶν*» πραγματείαν ὑπὸ τον τίτλον «*Εἰς μὴν ἐν Νεαπόλει κατὰ τὴν χολερικὴν ἐπιδημίαν*» Κατὰ τὰς ἰατρικὰς αὐτῆς ἐξετάσεις ὁ πρόεδρος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς καθηγητὴς κ. Βερτὲν εἶπεν αὐτῇ μεταξὺ ἄλλων ἐπαίνων «*Σᾶς θεωρῶ ἰατρὸν ἐδεργέτιδα καὶ οὐχὶ μόνον ἐπιστήμονα*». Ἐπιδοκιμασθεῖσα δὲ παρ' ἁπάντων τῶν καθηγητῶν καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐπευφημηθεῖσα ἐγένετο διδάκτωρ μὲ τὸν βαθμὸν «*ἄριστα*».

Διάσημος ἐπίσης ἰατρὸς ἦν καὶ ἡ ἐν τῇ ἰατρικῇ σχολῇ τῆς Ἀλγερίας πρώτη βοηθὸς τῆς ἀνατομίας κ. Φουμώ. Ἐν τῇ ἰατρικῇ σχολῇ τοῦ Πανεπιστημείου τοῦ Βορδὼ φοιτῶσι τρεῖς γυναῖκες· ἐξασκεῖ δὲ αὐτόσε τὸ ἰατρικὸν της ἐπάγγελμα ἡ ἀπὸ τοῦ 1884 λαβοῦσα τὸ ἰατρικὸν αὐτῆς πτυχίον δεσποινὶς Μενὰρ, εἰδικὴ ἰδίᾳ διὰ τὰς ἀσθενείας τῶν γυναικῶν καὶ παίδων. Κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1886 ἐχείρευσε θέσις τις τῆς μαιευτικῆς κλινικῆς, διάφοροι δὲ μαιευτῆρες ἔλαβον μέρος εἰς τὸν πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως ταύτης διαγωνισμόν. Ἡ κ. Μενὰρ ἠτήσατο τὴν ἄδειαν νὰ καταταχθῇ μεταξὺ τῶν διαγωνιζομένων, καίτοι δὲ οἱ αὐτόσε καθηγηταὶ παρεχώρησαν αὐτῇ τὴν ἄδειαν, τὸ ὑπουργεῖον ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὴν ὑποψηφιότητά της.

Σπουδαιοτάτας ἐπίσης προσήνεγκεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὑπηρεσίας ἡ διάσημος ὀφθαλμίατρός κ. Ριβὰρ μέλος τῆς εἰς Ἀνὰμ Γαλλικῆς ἀποστολῆς μετὰ τοῦ ἀοιδίμου **Paul Bert**. Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἀθλιότητα τοῦ κλίματος, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐποχὴν ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ δυσκολωτάτην ἐγχείρησιν εἰς τὴν μητέρα τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀννὰμ, πάσχουσαν ἀπὸ καταράκτην εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐξήσκει τὸ ἰατρικὸν αὐτῆς ἐπάγγελμα ἀπὸ τοῦ 1876· εἶχε δὲ διορισθῇ γενικὴ ἐπόπτις τοῦ ἐκθετοτραφείου τῆς περιφερείας Σηκουάνα. Ἀναχωρήσασα κατὰ τὸ 1878 ἐκ Παρισίων μετέβη εἰς Αἴγυπτον, ἔνθα διωρίσθη ἰατρὸς τῶν χαρεμίων τοῦ Κεδίβου.

Καρολίνα Σούλτς.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΤΑ ΚΟΡΑΣΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΑΓΓΟΝΕΣ

Ἐθαύμασα κατ' αὐτὰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν ὑπομονὴν μεθ' ἧς ἐνέδυε τὴν κούκλαν της δεκαετὴς κόρη. Ἐσκέφθην δὲ ὅτι εἶναι ἀληθῶς περίεργον πῶς οἱ κατὰ καιροὺς περὶ παιδαγωγίας γράψαντες, δὲν ἐσκέφθησαν νὰ χρησιμοποιήσωσι τὸ ἄθυρμα τοῦτο εἰς συστηματικὴν ἐξάσκησιν τῶν κορασίων ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς των ἡλικίας εἰς τὰ μητρικὰ αὐτῶν καθήκοντα.

Ἡ εὐφυΐα τῶν ἐπινοητῶν εἶναι ἀληθῶς ἀνεξάντλητος, κατωρθώθη δὲ ὅπως ὑπὸ μορφὴν παιγνίων καταστήσωσι τερπνὴν καὶ προσιτὴν πᾶσαν γνῶσιν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

Ἐντεῦθεν ἡ κόρη παίζουσα τὴν ἐλαστικὴν σφαῖράν της μανθάνει ἐν ταὐτῷ τὸ σχῆμα, τὴν δύναμιν τῆς βαρύτητος, τὰ χρώματα, τὴν παραγωγὴν αὐτῶν, ἐνῷ παίζουσα τὴν κούκλαν της ἐξασκεῖται μόνον εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο. Καὶ ὅμως ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ ἡ γνῶσις τῆς δυνάμεως τῆς βαρύτητος καὶ τῆς παραγωγῆς τῶν χρωμάτων, εἶναι πολὺ ὀλιγώτερον ἀναγκαία τῶν πρακτικῶν γνώσεων, αἵτινες ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς μητρότητος ἐπιβάλλονται εἰς τὴν νέαν μητερα.

Δὲν ἠδύνατο ἄρα ἡ κόρη νὰ ἐξασκῆται διὰ τῆς πλαγγόνος εἰς τὰς πρώτας φροντίδας, ἃς ὀφείλει νὰ παρέχῃ εἰς τὸ νεογνόν, ἀφοῦ δὲν συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ γεννᾶται ὡς τὸ ζῶον, φέρων φυσικὸν ἔνδυμα ἢ ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ τοκετοῦ στηριζόμενον ἐπὶ τῶν ἰδίων ποδῶν. Τὸ νεογνὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀδυνατοῦν νὰ ζήσῃ ἀφιέμενον, ὅπως ἀφ' ἑαυτοῦ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἰδίας ἀνάγκας, ἤθελεν ἀφεύκτως ἀποθνήσκει, ἄνευ τῆς περιθάλψεως ἣν χορηγεῖ αὐτῷ ἡ μήτηρ.

Πρώτη ἀνάγκη παρουσιάζεται ἡ τῆς ἐνδυμασίας καὶ ἡ δι' αὐτῆς συγκράτησις, ἐνδυνάμωσις, καὶ κανονικὴ ἀνάπτυξις τῶν μελῶν τοῦ νεογνοῦ. Τὸ σπαργάνωμα τῶν μικρῶν ὅσον εὔκολον κἂν ὑποτεθῇ, ἀπαιτεῖ ἐν τούτοις μεγάλην ἐξάσκησιν, διότι καλὰ παιδία ἔπαθον ὑπὸ χρονίων στρεβλώσεων ἢ ἀγ-

γυλώσεων ἕνεκα τῆς περὶ τὸ σπαργάνωμα ἀδαημοσύνης τῆς μητρὸς ἢ τῆς τροφοῦ.

Δύναται δέ τις νὰ στοιχιματίσῃ ὅτι πεντήκοντα ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν ἐκ τῶν νέων μητέρων τοῦ συρμοῦ ἀγνοοῦσι καθ' ὁλοκληρίαν οὐ μόνον νὰ σπαργανώσωσι, ἀλλὰ καὶ νὰ κρατήσωσι τὸ μικρὸν τέκνον των. Νέα τις κυρία στενὴ φίλη μου ἣν ἐπεσκέφθην ἕνα μετὰ τὸν τοκετόν της μῆνα, ἠθέλησε νὰ μοὶ δείξῃ τὸν μικρόν της ἄγγελον, ὃν ὡς καλὴ μήτηρ ἀπὸ ψυχῆς ἐλάτρευε. Τὸ παιδίον ἐφαίνετο κακοδιάθετον, ἤρχισε νὰ κλαίῃ, τῇ προτροπῇ μου δὲ ἡ μήτηρ ἀπεσπαργάνωσε πάραυτα αὐτό. Τὸ παιδίον ἐλευθερωθὲν ἔπαυσε κλαῖον, ἐτάνυε κωμικότατα τοὺς μικροὺς ἐρυθροὺς πόδας του, καὶ ἡ φίλη μου ἦτον ὅλη χαρά. Μετὰ παρέλευσιν ὥρας περίπου παρετήρησα αὐτῇ ὅτι ὤφειλε νὰ τὸ σπαργανώσῃ καὶ πάλιν διότι ἐφαίνετο νυστάζον. Ἡ ἀμηχανία της ἦτο προδηλωτάτη. Πρέπει νὰ παραγγείλω νὰ ἔλθῃ ἡ μήτηρ μου, εἶπε.

Καὶ διατί τοῦτο; ἠρώτησα.

Ἵνα σπαργανώσῃ τὸ μικρόν, εἶπε κατέρυθρος ἡ νεαρὰ μήτηρ. Μήπως νομίζετε ὅτι εἶναι εὔκολον νὰ κατατάξῃ τις ὅλα αὐτὰ τὰ σπάργανα καὶ νὰ τακτοποιήσῃ ἐν αὐτῷ πόδας καὶ χεῖρας ἀνθισταμένας εἰς τὴν ἐπιβαλομένην αὐταῖς φυλάκισιν.

Ἡ ἰδέα τότε μοὶ ἐπῆλθε νὰ γράψω τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις καὶ ὑποδείξω ὅτι ἐὰν ἡ κόρη ἐξοικειωθῇ νὰ σπαργανώνῃ τὰς κούκλας ἐκείνας, ἃς ἐκ τῆς μεγάλης πολυτελείας καὶ τῶν πολλῶν στολισμῶν ἀδυνατεῖ νὰ ἐγγίσῃ, ἴσως μήτηρ γενομένη ἐνθυμηθῇ τὰ παιδικά της ἔτη, καὶ δυνηθῇ ἀφόβως καὶ μετὰ πείρας νὰ σπαργανώσῃ τὸ τέκνον ὡς ἐσπαργάνωσε τὴν κούκλαν της.

Ἑλένη Γεωργιάδου.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ πενθερά. — Κατ' αὐτὰς ἐκδικάζεται ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Ἀβούργου δίκη διαζυγίου τόσῳ περίεργος ὅσῳ καὶ πρωτοφανής.

Πλουσιώτατός τις Γερμανὸς ἔμπορος μετέβη μετὰ τῆς συζύγου του κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας εἰς Βισβάδεν χάριν λουτρῶν. Ἐπειδὴ ὁ ἐκεῖ βίος τῷ ἐφαίνετο μονότονος, χάριν ἀθῴας διασκεδάσεως ἐδημοσίευσεν εἰς διαφόρους ἐφημερίδας τὸ ἑξῆς δίστιχον: *Κύριός τις πλουσιώτατος καὶ εὐειδὴς ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ.* Μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν, ἃς εἰς ἀπάντησιν τῆς δημοσιεύσεώς του ἔλαβε, ὑπῆρχεν ἐπιστολή τις γεγραμμένη μετὰ πολλῆς εὐφυΐας καὶ ἰδιορρυθμίας. Ἡ γράφουσα ἔλεγεν εἰλικρινέστατα αὐτῷ, ὅτι ἦτο τεσσαρακοντοῦντις ἀλλὰ διατηρουμένη τόσον καλῶς, ὥστε μόλις ἐφαίνετο τριακοντοῦντις.

Ὁ κύριος ἀστεϊζόμενος πάντοτε ἔδωκε πάραυτα συνέντευξιν πρὸς τὴν ἐν λόγῳ ὑποψήφιον, ἐλπίζων νὰ καταστήσῃ τὴν κυρίαν, τοὐλάχιστον, φίλην τῆς καρδίας του. Ὁποία ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του, ὅτε ἀνοιχθείσης τῆς θύρας τοῦ δωματίου τοῦ ξενοδοχείου, ἐνῷ ἀνεμένετο ἡ ὡραία ὑποψήφιος, ὁ δυστυχὴς εὑρέθη ἐνώπιον τῆς ὡραίας... πενθερᾶς του. Αὕτη μανιώδης διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ γαμβροῦ της εἰδοποίησε τὴν θυγατέρα της, ἥτις ᾐτήσατο παρὰ τοῦ δικαστηρίου διαζύγιον.

Δῶρον πρὸς τὴν κ. Γλάδστονος. — Αἱ γυναῖκες τοῦ φιλελευθέρου κόμματος τῆς Βιρμιγχάμης προσήνεγκον διὰ τῆς Λαίδης Φώστερ πρὸς τὴν κ. Γλάδστονος ὡραίαν πόρπην φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ τὴν προτομὴν τοῦ λόρδου Γλάδστωνος ἐπεξειργασμένην ἐπὶ πολυτίμου καμέας. Ἡ κ. Φέστερ εἰς σύντομον πρὸς τὴν λαίδην Γλάδστονος προσφώνησιν κατέδειξεν αὐτῇ τὴν δύναμιν, καὶ ἐπίδρασιν τῶν γυναικῶν ἐπὶ τοῦ φιλελευθέρου κόμματος.

Διεθνὴς βιβλιοθήκη γυναικῶν. — Ἡ Βασίλισσα τῆς Ρουμανίας ἀπεδέξατο εὐχαρίστως τὸν τίτλον ἐπιτίμου προέδρου τῆς διεθνοῦς βιβλιοθήκης τῶν γυναικείων ἔργων, τῆς ἱδρυθείσης ὑπὸ τῆς κ. Ἰουλιέτας Γκύη.

Κόμη θαυμασία. — Τίς νομίζετε ἡ εὐτυχὴς ὕπαρξις ἡ φέρουσα τὴν μεγαλητέραν καὶ θαυμασιωτέραν κόμην ἐν τῷ κόσμῳ. Καὶ ποία ἡ ἔκπληξίς σας. ἐὰν μάθητε ὅτι δὲν εἶναι γυνή, ἀλλ' ἀνὴρ ὁ εὐτυχὴς κάτοχος τοιούτου θησαυροῦ. Ὁ Μαρτῖνος Μοντὲν ξυλουργὸς καὶ γηραιὸς στρατιώτης ὡρκισθεὶς κατά τινα ἧτταν τοῦ 1848 νὰ μὴ κόψῃ ἐνόσῳ ζῇ τὴν κόμην του. Τηρήσας δὲ τὸν λόγον του ἀπέκτησεν εἰς διάστημα 45 ἐτῶν κόμην μήκους δύο μέτρων, καταπληκτικῶς δὲ στιλπνὴν καὶ πυκνήν. Τὸ γυναικεῖον τοῦτο κόσμημα φέρει ὁ γέρων ξυλουργὸς ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς σκούφου, δεικνύει δὲ αὐτὴν μόνον πρὸς φίλους καὶ γνωστοὺς καὶ τοῦτο κατὰ τὰς ἐπισήμους ἑορτάς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΥΠΟ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΣ ΠΑΡΡΕΝ

ΜΕΡΟΣ Α'.

Ἡ γυνὴ ἐν Κίνᾳ καὶ ἐν Ἰνδίαις.

Ἡ γυνὴ ἐν Κίνᾳ.

Εἰσαγωγή. Αἱ πρῶται ἡλικίαι τῆς ἀνθρωπότητος.—Ἡ γυνὴ ἐν Κίνᾳ ὑπὸ ἠθικήν, πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἔποψιν.—Γυναῖκες διάσημοι τῆς Κίνας: ἡ δρᾶσις αὐτῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ.— Παν-χοεῒ-πὰν διάσημος ἐν Κίνᾳ φιλόλογος γυνή.— Στρατιωτικὰ σώματα γυναικῶν.— Ἡ πρώτη γυνὴ ἡ ἀνακαλύψασα τὰς ἰδιότητας τοῦ μεταξοσκώληκος, καὶ ἐπινοήσασα τὴν κατασκευὴν καὶ χρησιμοποίησιν τῆς μετάξης.—Ἀκμὴ τοῦ πολιτισμοῦ: μονογαμία.— Ἱστορία τοῦ νομίμου γάμου.— Περιγραφὴ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου.— Ἠθικὴ κατάπτωσις.—Πολυγαμία.—Κατάλληλος πρὸς γάμον ἡλικία.— Προεισαγωγικοὶ ὅροι.— Προξενηταὶ καὶ προξενήτριαι.— Ἀρχισύζυγος.—Σύνευνοι.—Σχέσεις μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς ἀρχισυζύγου.— Καθήκοντα τῆς συζύγου.— Χηρεία.—Σύζυγος.—Μήτηρ.—Γέννησις, ἀνατροφή, ἔργα καὶ καθήκοντα κόρης.— Ἱστορία τῆς παραμορφώσεως τοῦ γυναικείου ποδός.— Τιμαὶ ἀποδιδόμεναι εἰς τὴν παρθενίαν.—Παρθένοι μοναχαί.—Παρθένοι γόησσαι.—Παρθένοι Ἅγιαι.— Παρθένοι ἠθοποιοί.— Ἡ γυνὴ ἐν γένει ἐν τῇ φιλολογίᾳ.

Γυναῖκες Αὐτοκράτειραι ἐν Κίνᾳ.— Αὐτοκράτωρ καὶ Αὐτοκράτειρα.— Στέψις αὐτοκρατείρας· δικαιώματα αὐτῆς ὡς μητρὸς καὶ συζύγου.— Ἀδάμαντες, πλοῦτος καὶ πολυτελὴς βίος αὐτῆς.— Ἡ ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ταῖς θρησκευτικαῖς τελεταῖς δρᾶσις αὐτῆς.— Διάσημοι αὐτοκράτειραι.— Ἄσωτοι καὶ ἔκδοτοι αὐτοκράτειραι.—Θάνατος καὶ κηδεία αὐτοκρατείρας.— Πολυγαμία αὐτοκρατόρων.— Τίς ὁ ἔξων πλείονας γυναῖκας.—Οἱ τίτλοι ὁ βίος καὶ τὰ καθήκοντα τῶν εὐγενῶν.—Ὁ σύζυγος: δικαιώματα αὐτοῦ. Παράβασις δικαιωμάτων τοῦ ἀνδρὸς καὶ παράβασις καθηκόντων τῆς γυναικός.—Ποιναὶ πρὸς ἀμφοτέρους.—Ἀνισότης δικαιωμάτων ἀνδρὸς καὶ γυναικός.—Συμβίωσις παράνομος.—Ἐπίδρασις τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς καθόλου προόδου καὶ ἀναπτύξεως τοῦ ἐν Κίνᾳ πολιτισμοῦ.— Ἤθη, ἔθιμα καὶ παραδόσεις.— Ἡ σημερινὴ γυνὴ ἐν Κίνᾳ.

Ἡ Ἰνδὴ γυνή.

Ἀρίς: Οἱ πρῶτοι ἐκπολιτισταὶ τῶν Ἀγρίων Ἰνδῶν.—Ἡ πρώτη γυνή.— Θεαὶ τῶν Ἰνδῶν.—Ἡ σύστασις τῶν πρώτων οἰκογενειῶν.— Ἀρτχὶς ἡ ἐκπολιτίστρια τῶν Ἰνδῶν.—Ἡ γυνὴ σεβαστὴ καὶ ἰσότιμος τῷ ἀνδρί.—Ἤθη ἔθιμα καὶ τελεταὶ τῶν πρώτων γάμων.— Γάμος διὰ μαρτύρων καὶ γάμος δι' ἀπαγωγῆς τῆς κόρης.— Προίκησις καὶ ἐνασχολήσεις αὐτῆς.— Ἡ θρησκευτικὴ φιλοσοφία καὶ ἡ γυνή.— Ὁ γάμος τῆς Σουριά.— Δικαιώματα πρωτοτόκου.— Ἀπάτη ἐν τῷ γάμῳ.— Ἀνάγκη ἀπόλυτος τῆς διαιωνίσεως τοῦ ἄρρενος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ.— Μονογαμία.— Ἡ γυνὴ ὡς σύζυγος καὶ μήτηρ, ἐπίδρασις αὐτῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ.— Ἡ γυνὴ καὶ τὰ τυχηρὰ παίγνια.—Ὕμνος πρὸς τὸν θεὸν τῶν τυχηρῶν παιγνίων.— Μακροθυμία καὶ σεβασμὸς τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν παίκτην ἄνδρα.— Γυνὴ χήρα.— Ὕμνος πρὸς τὸν θεὸν τοῦ θανάτου.

Μανοῦ: Σύστασις τῆς βραχμανικῆς θρησκείας καὶ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὰς πρώτας γυναῖκας.— Νομοθεσία τοῦ Μανοῦ.— Ἰλὰ θυγάτηρ τοῦ Ζ'. Μανοῦ καὶ πρόγονος τῆς Σεληνιακῆς δυναστείας.— Ἰσότης τῆς γυναικὸς ὑπὸ θρησκευτικὴν ἔποψιν.— Κατάπτωσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν νόμων τοῦ Μανοῦ.— Οἱ νόμοι εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὰ ἤθη.—Τὸ ὄνομα τῆς κόρης.—Ἐκλογὴ συζύγου.—Ἤθη ἔθιμα καὶ παραδόσεις ἐπὶ τῆς τελετῆς τῶν ἀρραβώνων καὶ τῶν γάμων.— Ἡ σύζυγος ἐν τῇ νομοθεσίᾳ τοῦ Μανοῦ.—Ἀποθέωσις τῆς ἐναρέτου συζύγου.—Αἴτια τοῦ διαζυγίου καὶ τῆς ἀποπομπῆς τῆς γυναικός.—Πολυγαμία, ζηλοτυπία καὶ πάθη ἀναπτυσσόμενα ἐκ τῆς πολυγαμίας.—Ἐπεισόδια τῆς γυναικείας ζηλοτυπίας.— Ἡ μήτηρ κατὰ τὸν Μανοῦ ὑπερτέρα πάσης γυναικός.— Σύζυγος προδίδουσα τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου.— Ποιναὶ ἐπιβαλλόμεναι αὐτῇ.—Θάνατος τῶν συζύγων.—Ἡ γυνὴ θάπτεται ζῶσα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ συζύγου.— Νόμοι τοῦ Μανοῦ κανονίζοντες τὸν βίον τῆς χήρας καὶ τὰς θυσίας αὐτῆς.—Ἡ χήρα τοῦ Πρίθου.—Νόμοι τοῦ Μανοῦ κανονίζοντες τὸν βίον καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ χήρου ἀνδρός.— Παράνομος βίος.— Περιουσία τῆς γυναικός.— Κληρονομικὰ αὐτῆς δικαιώματα.

Ἡ Ἰνδὴ ἐν τῇ ἡρωϊκῇ ἐποχῇ.

Ἰνδαὶ ἡρωΐδες. — Βαλμίκης: Ὅμηρος τῶν Ἰνδῶν.— Ἐποποιΐα Ἰνδική.— Ἡ Ῥαμαγιάνα ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν Ἰλιάδα: Πρόσωπα δρῶντα ἐν αὐτῇ.— Αἱ τρεῖς γυναῖκες τοῦ Βασιλέως: Καωσάλια, Κεκεύη καὶ Σουμίτρα.—Ἀπαγωγὴ τῆς ὡραίας Σίτας.— Ἐκστρατεία καὶ ἡρωϊκὰ κατορθώματα πρὸς ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς. —Συμμετοχὴ τῶν πιθήκων εἰς τὰς κατὰ τῶν Ἰνδῶν μάχας.—Φόνος τοῦ ἀπαγωγέως τῆς Σίτας ὑπὸ τοῦ προσβληθέντος συζύγου.— Ἀπελευθέρωσις τῆς Σίτας.— Αἱ γυναῖκες τοῦ Λαγκᾶ.—

Ἡ Μαχαβαράτα. Ἐποποιΐα ἐκ διακοσίων χιλιάδων στίχων. —Ὑπόθεσις ἐποποιΐας.— Πάλη μεταξὺ δύο λαῶν διαφιλονικούντων τὴν ἐν Ἰνδίαις ὑπεροχήν.— Αὐταπάρνησις τῆς Γανδάρης συζύγου τοῦ τυφλοῦ βασιλέως Δρυπαδύ.— Ἡ ὡραία Δαμαιάντη καὶ οἱ ἀκόλουθοι αὐτῆς παρθένοι.— Τύποι γυναικῶν.— Φυλὴ διασωθεῖσα ὑπὸ μιᾶς γυναικός.— Ἡ τροφὸς παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς.— Χαρακτὴρ καὶ δρᾶσις τῶν ἡρωΐδων γυναικῶν ἐν τῇ ἐποποιΐᾳ «Μ α χ α ρ α β ά τ α.»

Φορολογία τῶν Ἰνδῶν.— Ἡ γυνὴ ἐν τῷ δράματι.—Σακουντάλα καὶ αἱ πισταὶ αὐτῆς φίλαι.—Ἡ ἐπίδρασις τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς φιλολογίας καὶ καλλιτεχνίας.—Βασιλικὴ φρουρὰ ἐκ σωματοφυλάκων γυναικῶν.—Γενικὴ ἄποψις τῆς ἐπιρροῆς τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου τῶν ἠθῶν.— Περιγραφαὶ διαφόρων ἠθῶν καὶ ἐθίμων.

(ἕπεται συνέχεια).

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ Γαλλικὸς θίασος προσκτᾶται ὁσημέραι μείζονας παρὰ τῷ Ἀθηναϊκῷ κοινῷ συμπαθείας. Τὰ ἐσχάτως ἀναβιβασθέντα ἀπὸ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ ἔργα ἐξετελέσθησαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας, ἀληθεῖς δὲ θριάμβους ἤραντο ἐπανειλημμένως οἱ πρωταγωνιστοῦντες. Ὁ λαμπρὸς τήν τε φωνὴν καὶ τὸ παράστημα ὀξύφωνος κ. Voerhés ὁ μετὰ τόσου πάθους καὶ γλυκύτητος μέλπων, ἡ γλυκεῖα ὀξύφωνος κ. Diquaisne, ἡ συμπαθεστάτη ἀνθυψίφωνος κ. Mendés, καὶ ὁ ἀξιόλογος βαρύτονος κ. Darthés εἶναι ἠθοποιοὶ ἄξιοι τῶν συμπαθειῶν, ἃς προσειλκύσαντο.

Οἱ Οὐγενότοι ἐπέτυχον ἐν σχέσει πρὸς τὰ μέσα, ἅτινα ὁ θίασος διαθέτει. Ὁ Τραβατόρε καὶ ἡ Κάρμεν ἀφῆκαν ἐντυπώσεις ἀνεξαντλήτους, πάντα δὲ τὰ ἀναβιβασθέντα ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἔργα ἐστέφθησαν δι' ἐπιτυχίας.

Τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν λίαν εὐχαρίστως ἤκουσε τὴν εἴδησιν τῆς καὶ κατὰ τὴν Τεσσαρακοστὴν παρατάσεως τῶν θεατρικῶν ἑσπερίδων

50 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ — 50

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΙ

Τὴν στιγμὴν δὲ ἀκριβῶς, καθ' ἣν συνελαμβάνετο ὁ Πέτρος Δαρτουὰ ὁ Ἀρμάνδος Δυρουῒ ἐπαρουσιάζετο πρὸς τὴν Μαρκέλλαν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πελωρίαν ἀνθοδέσμην. Ἡ Μαρκέλλα ἐδέχθη τὴν ἀνθοδέσμην, εὐχαριστοῦσα τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὃν ἐμίσει ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς της, καὶ ὅστις ἐν τούτοις πιστεύων εἰς τὰς εὐχαριστίας της ἀπήντησε: Ὀφείλω ἐγὼ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, δεσποινίς, διότι τόσον εὐγενῶς συγκατετέθητε νὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ ἐλπίζω, ὅτι ἡμέραν τινὰ ἴσως...

Ὁ πατήρ μου, κύριε, σᾶς ἀγαπᾷ πολύ, δὲν δύναμαι ὅθεν ἢ νὰ συμμερισθῶ ἐν τῷ μέλλοντι τοὐλάχιστον τὰς ἰδέας τοῦ πατρός μου. Μετὰ ταῦτα ἡ συνομιλία περιεστράφη ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων, μετὰ παρέλευσιν δὲ δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας, ὁ Ἀρμάνδος ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἀποσυρθῇ.

Ταὐτοχρόνως ἡ θύρα ἀνεῴχθη καὶ ὁ θαλαμηπόλος ἀνήγγειλε τὴν ῥάπτριαν τῆς κυρίας. Ἐπιτρέπετε, κύριε; εἶπεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἀρμάνδον. Πρὶν δὲ ἢ οὗτος ἀπαντήσῃ ἡ Λουΐζέτα ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς εἰσόδου. Ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ ἐνταῦθα συναντήσει αὐτῆς μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της ἡ ῥάπτρια δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἐνῷ ὁ Δυρουῒ ὠπισθοχώρει κίτρινος ἐξ ὀργῆς καὶ ἀνησυχίας.

Ἡ Μαρκέλλα πεπροικισμένη ὡς ἦτο διὰ ταχείας ἀντιλήψεως ἠνόησε πάραυτα τί μεταξὺ τῶν δύο πρὸ αὐτῆς νέων συνέβαινε. Γνωρίζεσθε, εἶπε μετ' ἐνδιαφέροντος;

Ἐπὶ τῇ ἀρνητικῇ τοῦ Δυρουῒ ἀπαντήσει, ἡ Λουΐζέτα, ἧς ἡ φιλαυτία προσεβλήθη καιρίως ἔσπευσε μετὰ κακῶς συγκρατουμένης ὀργῆς νὰ ἀπαντήσῃ.

Πῶς! εἶπε, δὲν γνωριζόμεθα! Ἀρκεῖ πλέον τὸ μυστήριον καὶ αἱ προφυλάξεις. Ναί, δεσποινίς, εἶπε δακρύουσα· περὶ αὐτοῦ ἐπρόκειτο, ὅτε προσηνέχθητε νὰ μὲ εὐεργετήσητε μετὰ τόσης γενναιότητος.

Ψεῦδος, εἶπεν ὁ Ἀρμάνδος, τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ συσφίγγων τοὺς γρόνθους.

Ψεύδομαι, ἄθλιε! ἄνανδρε! ἢ μήπως σοὶ διέκοψα νέαν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν· ἴσως μάλιστα ἀξιοῖς νὰ ἀνέλθῃς μέχρι τῆς δεσποινίδος.

Μάλιστα, δεσποινίς, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα μετὰ προσπεποιημένης δυσαρεσκείας. Ὁ κύριος εἶναι μνηστήρ μου καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ ἀποσυρθῆτε. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐξηγηθῆτε μετὰ τοῦ κυρίου, σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐκλέξητε πᾶν ἄλλο μέρος πρὸς τοῦτο ἢ τὴν οἰκίαν μου. Ἆ! εἶναι μνηστήρ σας! εἶπεν ἡ Λουΐζέτα ἀγρίως μειδιῶσα. Νυμφευθῆτέ τον λοιπόν, θὰ εἶναι ἡ ὡραιοτέρα μου ἐκδίκησις καὶ ἡ μεγαλητέρα σας τιμωρία. Σὺ δέ, μικρέ μου, εἶπεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἀρμάνδον, λάβε τὰ μέτρα σου. Ὁ μεταξύ μας λογαριασμὸς δὲν ἐξοφλεῖται τόσον εὐκόλως· καὶ ἐξῆλθε μανιώδης.

ἤδη μάλιστα ὅτε ἀγγέλλεται ἡ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ θεάτρου παράστασις τῆς Φλώρας-Μιράμπιλις, τοῦ ἐξόχως τιμήσαντος τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα μουσουργοῦ κ. Σαμάρα.

Ἐλπίζεται ὅτι τὸ φιλόμουσον κοινὸν θέλει ὑποστηρίξει καὶ κατὰ τὴν νέαν ταύτην τῶν παραστάσεων περίοδον τὸν δραστήριον καὶ φιλότιμον ἐργολάβον τοῦ θεάτρου κ. Κυριακόν, εἰς τοὺς ἀτρύτους μόχθους καὶ θυσίας τοῦ ὁποίου ὀφείλεται, κατὰ τὸ πολύ, ὁ ἐπὶ τὰ βελτίω καταρτισμὸς τοῦ θιάσου καὶ ἡ ἐν γένει ἐπιτυχία αὐτοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ. Κ. Κ. Ἀργοστόλιον. Ἐλήφθησαν.— Καν Α. Μ. Ἀθήνας. Δύναται νὰ φέρῃ καὶ ἐκ λευκοῦ βελούδου ἐσθῆτα, ἀλλὰ πολὺ ἁπλῆν, οὐδόλως ἐκτετραχηλισμένην καὶ μὲ ὀλίγα ἄνθη πορτοκαλέας. Ὡραιότατον ἐπίσης εἶναι ἐκ λευκοῦ ὁλοσηρικοῦ μετὰ ἐξαρτημάτων ἐκ λευκῶν πτερῶν. Τοιαύτην ἐσθῆτα ἔφερεν ἡ τοῦ διασήμου στρατηγοῦ Βουλανζὲ θυγάτηρ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της.— Καν Ε. Μ. Ἀθήνας. Ἐλήφθη· ἀποταθῆτε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν πρόεδρον.— Καν Σ. Π. Μασσαλίαν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ συγχαρητήριον ἐπιστολήν· ὅ,τι ὑμεῖς χαρακτηρίζετε ὡς ἀρετήν, οἱ πολλοὶ θεωροῦσιν ἐλάττωμα. Γράφομεν.— Καν Μ. Α. Π. Κυδωνίας. Συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Ἡμερολόγια ἀποστέλλονται Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν.— Κον Π. Χ. Γαλάζιον. Νέαι ἐνεγράφησαν· γράφομεν.— Κον Μ. Δ. Α. Βαβά-Ἐσκί. Ἴσως παρέπεσαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἀποστέλλομεν ἐκ δευτέρου δι' Ἀδριανουπόλεως.— Καν Θ. Κ. Πρίγκηπον. Ἀπεστάλησαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς. Αἰτοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ. κ. συνδρομητριῶν ἡμῶν, πρὸς ἃς, ἐλλείψει χώρου, ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀπαντήσωμεν σήμερον.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Προφύλαξις τῆς κόμης κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἀσθενειῶν. Οὐδὲν συντελεῖ εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς κόμης, ὅσον αἱ ἀσθένειαι. Ὁ πυρετὸς ἀποστεγνόνει τοὺς βολβοὺς τῶν τριχῶν, κατὰ συνέπειαν ἡ ἐλαχίστη ἔντασις ἐκριζοῖ τὰς τρίχας. Πρὸς ἀποφυγὴν τούτου ἡ ἀσθενὴς ἀνάγκη νὰ ἀλείφῃ ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν ἡμέραν τὰς ρίζας τῶν τριχῶν δι' ὕδατος κενίνης, κτενίζει δὲ ἐλαφρῶς καθ' ἑκάστην τὴν κόμην, πλέκει αὐτὴν καὶ τοποθετεῖ ἐντὸς λεπτοῦ κεφαλοδέσμου.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Μαρούλια παραγεμιστά. Λαμβάνετε ἀριθμόν τινα μαρουλίων χειμερινῶν μικρῶν, ἀλλὰ σφικτῶν. Καθαρίζετε αὐτά, ζεματίζετε καὶ ἀποσταλάζετε. Δένετε τὸ φύλλωμα διὰ κλωστῆς, ἀφοῦ ἁλατίσετε καὶ πιπερίσετε τὰ φύλλα. Ἀνοίγετε ὀπὴν ἀπὸ τῆς ρίζης μέχρι τῆς καρδιᾶς τοῦ μαρουλίου. Ἰδιαιτέρως ἔχετε καβουρτίσει κιμάν, εἰς ὃν ἀναμιγνύετε μυελὸν βόειον βρασμένον, γαλέταν κοπανισμένην πετροσέλινον καὶ τομάταν. Γεμίζετε τὰ μαρούλια. Στρώνετε τὴν χύτραν σας διὰ λεπτῶν λωρίδων λαρδίου, κόπτετε εἰς μικρὰ τεμάχια ἓν κρόμμυον, δύο καρότα, ὀλίγον πετροσέλινον, ἄνιθον, δύο φύλλα δάφνης, ἅλας καὶ πέπερι καὶ ἐπ' αὐτῶν τοποθετεῖτε τὰ μαρούλια σας. Βρέχετε διὰ ζωμοῦ κρέατος καὶ βουτύρου καὶ ἀφήνετε νὰ βράσῃ. Καίετε διὰ βουτύρου, κόπτετε μὲ πηκτὸν αὐγολέμονον καὶ σερβίρετε.

Παρακαλοῦνται αἱ ὀλίγαι κ. κ. συνδρομήτριαι τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», αἱ καθυστεροῦσαι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρ. ἔ. νὰ εὐκρεστηθῶσι νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἐντὸς τῆς ἁ ἑβδομάδος τοῦ Ἰανουαρίου. Ἡ περαιτέρω ἀναβολὴ τῆς ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς ἀποβαίνει ἀσύγγνωστος

Παρακαλοῦνται ἐπίσης ἐκεῖναι, ὧν ἡ συνδρομὴ λήγει ἢ νὰ ἀνανεώσωσι πάραυτα αὐτὴν ἢ νὰ εἰδοποιήσωσιν ὅτι παραιτοῦνται, ὅπως διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. Ἐλπίζομεν ὅτι αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι καταννοοῦσαι τὸ δίκαιον τῶν ἄνω παρακλήσεών μας, θέλουσιν εὐαρεστηθῆ νὰ συμμορφωθῶσιν, ἀφοῦ ἄλλως περὶ τοσοῦτον εὐτελοῦς πρόκειται ποσοῦ.

Διδάσκαλος πτυχιοῦχος ἔχουσα ἀρίστας συστάσεις ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορεῖται παρ' ἡμῖν.

Διδάσκαλος πτυχιοῦχος συνισταμένη θερμῶς παρ' ἡμῶν καὶ δυναμένη νὰ διδάξῃ καὶ τὴν γαλλικὴν ὡς καὶ κλειδοκύμβαλον πρὸς μὴ προκεχωρημένας μαθητρίας ζητεῖ παραδόσεις ἢ καὶ οἰκίαν ἐν ᾗ νὰ διαμένῃ ἄνευ μισθοῦ.

Παρακαλεῖται ἡ ζητήσασα θέσιν οἰκονόμου-θαλαμηπόλου νεᾶνις νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Ὤ! δεσποινὶς ὑπετονθόρισεν ὁ ἄθλιος. Τὴν ἀχρείαν αὐτὴν γυναῖκα εἶχον συναντήσει ἄλλοτε μεταξὺ γυναικῶν ἐλαφρῶν ἠθῶν. Ἔκτοτε οὐδέποτε τὴν ἐπανεῖδον.

Ἡσυχάσατε, κύριε, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα μετὰ θαυμασίας ὑποκρισίας. Εἶσθε νέος. Τὸ παρελθὸν σᾶς ἀνήκει. Ἔχω πεποίθησιν ὅτι εἶσθε **τίμιος** ἄνθρωπος καὶ ὅτι οὐδέποτε . . . . . .

Ὤ! δεσποινίς! Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι οὐδέποτε ἔπραξά τι ἀντιβαῖνον πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς μου ἐπιβαλλομένας ἀρχάς. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσητε καὶ ὅτι θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς ἐπανίδω.

Εἶμαι εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου, Κύριε· πέποιθα δὲ ὅτι ὁ πατήρ μου θὰ σᾶς βλέπῃ πάντοτε εἰς τὸν οἶκον του μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως.

Ἡ συνομωσία.

Μετὰ τὴν ἀνωχώρησιν τοῦ Ἀρμάνδου ἡ Μαρκέλλα ἔλαβε τὸν πῖλον της, συνοδευομένη δὲ ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ της μετέβη πάραυτα πρὸς τὸ μοδιστικὸν κατάστημα, ἐν ᾧ εἰργάζετο ἡ Λουϊζέτα.

Ἡ δυστυχὴς κόρη καταπίνουσα τὰ δάκρυά της, καὶ προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν δυστυχίαν της ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν συντρόφων της, ἐπανῆλθεν ὡς συνήθως ἐν τῷ ἐργοστασίῳ. Αποδιδουσα δὲ τὴν ταραχήν της εἰς σφοδρὸν κεφαλόπονον ἐπεδόθη εἰς τὴν συνήθη ἐργασίαν της μυρία κατὰ τοῦ Ἀρμάνδου κατὰ διάνοιαν μηχανευομένη. Αἴφνης κόρη τῆς ὑπηρεσίας εἰδοποίησεν αὐτὴν ὅτι ζητεῖται ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἡ ἔκπληξις τῆς Λουϊζέτας ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδε πρὸ αὐτῆς τὴν Μαρκέλλαν. Συγγνώμην, Λουϊζέττα, εἶπε, διότι τόσον σὲ ἐλύπησα, λέγουσά σοι ὅτι ὁ κύριος ἐκεῖνος εἶναι μελόνυμφός μου. Τὸν μισῶ κόρη μου, ὅσον καὶ σύ, θὰ εἶμαι δὲ εὐτυχής, ἐὰν δυνηθῶ νὰ σὲ βοηθήσω, ὅπως ἐκδικηθῆς διὰ τὴν προσβληθεῖσαν τιμήν σου.

Φοβοῦμαι μὴ ἤλθετε νὰ μὲ ἐμπαίξητε ἐδῶ, εἶπεν ἡ κόρη, συγκρατοῦσα μετὰ δυσκολίας τὴν ὀργὴν καὶ τὰ δάκρυά της.

Ἔχεις δίκαιον, κόρη μου, νὰ ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς εἰλικρινείας μου. Δυστυχῶς ἐδῶ δὲν δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν. Ὅταν ὅμως ἀκούσῃς, θέλεις βεβαίως πεισθῆ.....

Ἀκολουθήσατέ με, Κυρία, εἶπεν ἡ Λουϊζέτα ὁδηγοῦσα τὴν Μαρκέλλαν εἰς τὸ δωμάτιον ἐνῷ ἐκοιμᾶτο, τὰς νύκτας, καθ' ἃς πολλὴ ἐργασία ἐκράτει αὐτὴν εἰς προκεχωρημένην ὥραν ἐν τῷ καταστήματι. Σᾶς ἀκούω, δεσποινὶς εἶπε, ἀφοῦ ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν καὶ προσέφερε κάθισμα πρὸς τὴν Μαρκέλλαν.

Καλή μου Λουϊζέτα, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Μωδουί, δὲν εἰξεύρεις πόσον λυποῦμαι, διότι δὲν ἠδυνήθην νὰ πτύσω κατὰ πρόσωπον τὸν ἀχρεῖον ἐκεῖνον, ὅστις τόσον ἀνάνδρως ἐξεμεταλεύθη τὴν ἀθωότητά σου. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω δὲ ὅτι καίτοι ἐξηπάτησε τὸν πατέρα μου, ὅπως δεχθῇ αὐτὸν ὡς μελόνυμφόν μου, ἐγὼ τὸν περιφρονῶ καὶ τὸν ἀποστρέφομαι, οὐδέποτε δὲ θὰ γείνω σύζυγός του.

Τότε εἰμποροῦμεν νὰ συνενοηθῶμεν, εἶπενή ράπτρια, ἀποδώσασα ἅπασαν τὴν ἐμπιστοσύνην της πρὸς τὴν Μαρκέλλαν. Ναί, βοηθήσατέ με νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. (Ἀκολουθεῖ).